

Γέρων Γρηγόριος Δανιηλίδης (1932 - 18 Δεκεμβρίου 2016)

[/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο μακαριστός γέρων Γρηγόριος (κατά κόσμον Γεώργιος Αβραμίδης) γεννήθηκε στο Παλαιοχώρι Καβάλας το 1932, από τους ευσεβείς γονείς Παναγιώτη και Ευανθία, και ήταν το δεύτερον από τα 9 τέκνα τους. Οι γονείς του, κατά τα δύσκολα και γεμάτα στερήσεις εκείνα έτη, προσπαθούσαν να αναθρέψουν με πολλές θυσίες και κόπους τα παιδιά που τους εχάρισε ο Θεός και, ως φιλόθεοι που ήταν, να τα μεγαλώσουν εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου, εμφυτεύοντας στις παιδικές ψυχές τους τον φόβο και την αγάπη του Θεού.

Ο π. Γρηγόριος από μικρός διακρινόταν για την σύνεση, οξύνοια και φιλομάθειά του, που τα καλλιέργησε στις λίγες τάξεις του Δημοτικού που φοίτησε, και ήταν πολύ επιμελής στα μαθήματά του. Ήσυχο, υπάκουο και εργατικό παιδί, ήταν το δεξί χέρι της μητέρας του, που την βοηθούσε στις δουλειές και την ανατροφή των μικρότερων αδελφών του. Και η ίδια τον αγαπούσε ιδιαίτερω διότι είχε καλό χαρακτήρα. Αγαπούσε πάρα πολύ το Θεό και την Εκκλησία και εκκλησιαζόταν ανελλιπώς με πόθο κάθε Κυριακή, μετέχοντας στη θεία λατρεία.

Ο πατέρας του Παναγιώτης, στα χρόνια του εμφυλίου πολέμου, έστειλε στους αντάρτες που ήταν στο βουνό και με απειλές του τα ζήτησαν, δέρματα ζώων για να φτιάξουν παπούτσια, επειδή ήταν κτηνοτρόφος και κρεοπώλης. Κάποιος τον πρόδωσε στους Βουλγάρους, που εκείνη την περίοδο λυμαίνονταν την περιοχή της Ανατολικής Μακεδονίας, οι οποίοι τον μετέφεραν στο χωριό Μουσθένη, και τον υπέβαλλαν σε καθημερινό ξυλοδαρμό ως τιμωρία. Μόνη του καταφυγή ήταν ο Θεός, στον οποίο με δάκρυα προσευχήθηκε να τον απαλλάξει από τα χέρια τους, για να γυρίσει στην οικογένειά του, τάζοντας ότι αν θελήσουν ακόμα και τρία παιδιά του ν' αφιερωθούν στο Θεό, ο ίδιος δεν θα φέρει αντίρρηση και θα τους δώσει την ευχή του. Το βράδυ είδε στον ύπνο του έναν λευκοφορεμένο να τον πιάνει από το χέρι και να τον βγάζει από τη φυλακή. Το πρωί επιβεβαιώθηκε το

όνειρο, γιατί ήρθε ένας χωροφύλακας και τον απέλυσε στο σπίτι του. Αργότερα εκπληρώθηκε το τάμα του και αξιώθηκε να δει τρεις γιούς του, αφιερωμένους στο Θεό, τον Ιερομόναχο π. Γρηγόριο, και τον Μοναχό π. Στέφανο στα Κατουνάκια Αγίου Όρους και τον Αρχιμανδρίτη π. Φίλιππο, κτίτορα και πνευματικό της γυναικείας Ιεράς Μονής Αγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου Καβάλας.

Το 1945 πήγε ο πατέρας του στο Άγιον Όρος για προσκύνημα, και μέσα από τα βουνά και ναρκοθετημένες περιοχές, πραγματοποίησε το οδοιπορικό του και μετέφερε τις ευλογίες από το περιβόλι της Παναγίας, μερικά βιβλία και αφηγήθηκε τις εντυπώσεις του στην οικογένειά του. Ο μικρός Γεώργιος εντυπωσιάστηκε τόσο από τις διηγήσεις του, που μέσα στην παιδική του ψυχή το Άγιον Όρος έγινε ο πόθος της ζωής του και άναψε ο ζήλος για την μοναχική πολιτεία. Το επόμενο έτος ο πατέρας του ξαναπήγε στο Άγιον Όρος και επέμενε να πάει μαζί του ο Γεώργιος, ελκόμενος προς την ησυχαστική ζωή. Λόγω των δύσκολων συνθηκών μετά βίας τον πήρε μαζί του ο πατέρας του, αλλά αυτό στάθηκε σταθμός στη ζωή του, διότι είχε την ευκαιρία να περιοδεύσει με τα πόδια όλο το Άγιον Όρος, και να ενθουσιαστεί από τη ζωή των μοναχών. Η καρδιά του όμως προσκολλήθηκε στο ιερό Ησυχαστήριο των Δανιηλαίων, στην αυχμηρά και απόκοσμη έρημο των Κατουνακίων, όπου εμόναζαν ηλικιωμένοι πατέρες, βιαστές, αληθινοί ασκητές, που τηρούσαν ένα ασκητικό πρόγραμμα ορισμένο από τον όσιο κτίτορα του Ησυχαστηρίου, Γέροντα Δανιήλ τον Σμυρναίο, πολυγραφότατο, εμβριθή εις τους νηπτικούς πατέρες και διακριτικό πατέρα, στον οποίο προσέτρεχαν πολλοί, για να τον συμβουλευτούν, ιδιαίτερα σε θέματα πλάνης των δαιμόνων, που είχε κοιμηθεί το 1929. Αναχωρώντας ο Γεώργιος διατήρησε αλληλογραφία με τους πατέρας της συνοδείας και καλλιεργούσε μέσα του την επιθυμία της οριστικής αναχωρήσεως από τον κόσμο.

Ο ίδιος περιγράφει την αναχώρησή του ως εξής :

...Όταν έσωσε τον πατέρα μου από τη φυλακή ο προφήτης Ηλίας που έχουμε στο χωριό, η πρώτη του δουλειά ήταν να πάει να εξομολογηθεί, και να γίνει κατά γράμμα χριστιανός καλός. Έπεσε και στη μελέτη, αυτός ο ολιγογράμματος, και τα βράδια στο σπίτι μάς αφηγείτο βίους αγίων, συν τοις άλλοις μας διηγήθηκε και το βίο του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου. Αυτό εγώ αμέσως το άρπαξα, ρώτησα, υπάρχει τώρα μοναχισμός; Και μου απάντησε ότι υπάρχει στο Άγιον Όρος κι εγώ έχω πρόγραμμα να πάω. Εγώ του είπα θέλω να γίνω μοναχός. Δικαίωμά σου είναι όπως νομίζεις κάνε μου απάντηση, εσύ αποφασίζεις, εγώ ούτε ναι ούτε όχι λέω. Εγώ συνέχεια ήμουν στην Εκκλησία, στο ψαλτήριο, τότε δεν είχε τηλεοράσεις και τέτοια πράγματα.

Πήγαμε με τον πατέρα μου στο Άγιον Όρος το 1946 σαν προσκυνηταί, και με είχε τάξει εμένα στο Κωσταμονίτου, κάναμε Πάσχα εκεί και λέει στον Ηγούμενο, «πέρσι μου είπες κάτι για το παιδί, έφερα το παιδί μου, να το κρατήσεις εδώ να το κάνεις μοναχό». Με βλέπει ο ηγούμενος « βρε λέει αυτό δεν έχει μουστάκια, ούτε γένεια, τι να το κάνουμε εδώ, ας βγάλει μουστάκια και γένεια και μετά». Εγώ μαράζωσα ακούγοντας αυτά. Γυρίσαμε πίσω, βρήκα και τον π. Δανιήλ εκεί, γειτονιά είμαστε, και γράψαμε γράμμα στους Δανιηλαίους και μας απήντησαν «είστε μικροί, μη ξεκινάτε, γιατί είναι εμφύλιος πόλεμος» και ήταν γεμάτη νάρκες όλη η Ελλάδα. Την επόμενη χρονιά ήρθε ο γέρο Στέφανος, από τους Δανιηλαίους και διανυκτέρευσε στο σπίτι μας, μου λέει λοιπόν ο πατέρας μου το βράδυ, « κοίταξε Γιώργο απόψε θα σκεφτείς ναι ή όχι, το πρωί να μου πεις, αν θα πας στο Άγιον Όρος, να έχεις υπόψη σου ότι δεν θα μας ξαναδείς, δεν θα φας ξανά κρέας, τρώγαμε πολύ κρέας γιατί ο πατέρας μου ήταν χασάπης, δεν θα μάθεις γράμματα», «καλά λέω αυτά τα έχω υπόψη μου», το πρωί μου λέει «τί γίνεται;», « είπα εγώ θα πάω να γίνω μοναχός, τελείωσε, αυτό είναι η απόφαση» κι έτσι λοιπόν μου δίνει ένα εικοσάρικο και μου δίνει και μια φορεσιά ρούχα, φυσικά δεν είχα και άλλη, με πήρε ο γέρο Στέφανος και πήγαμε στην Καβάλα, αλλά ο διάβολος σ' όλη την διαδρομή, με πολεμούσε. Στην Καβάλα χάλασε το καράβι που θα μας πήγαινε στη Θάσο, και το τι άκουσα από τους αχθοφόρους δεν λέγεται, εναντίον των καλογήρων αλλά εγώ ήμουν δεμένος γερά μέσα μου. Μετά πήγαμε στη Θάσο, εκεί πάλι είχε θάλασσα και μείναμε λίγες μέρες. Τα σπίτια τότε δεν είχαν νερό και πήγαινα από την πλατεία να φέρω νερό στο σπίτι που μας φιλοξενούσε ένας γέρος. Εκεί ήταν κάτι Θασίτισσες που μου είπαν κι αυτές τα μύρια όσα, γιατί μ' έβλεπαν με τον καλόγερο κι έλεγαν αυτό θα πάει να γίνει καλόγερος. «καλά έλεγα μέσα μου, λέτε εσείς, εγώ δεν απαντούσα, είμαι αποφασισμένος» Μια μέρα πήγα στη θάλασσα δίπλα να περάσει η μέρα, είχα λοιπόν στην τσέπη μου το μπλοκ και το στυλό και μια ωραία φωτογραφία του πατέρα μου όταν ήταν σαλπικτής στο στρατό, ψηλός, ξανθός που κουβαλούσα πάντοτε μαζί μου, «α λέω μέσα μου, εσύ τώρα πας να γίνεις μοναχός, οι άγιοι όλοι κι ο Άγιος Ιωάννης ο Καλυβίτης, τί έκανε; όλα τα αρνήθηκε, ούτε τον πατέρα σου δεν πρέπει να έχεις, διότι θα σου είναι εμπόδιο στην άνοδο και στην προκοπή» και πιάνω και την κάνω τέσσερα κομμάτια και την πετώ στη θάλασσα, τέτοιο ζήλο είχα. Ύστερα περάσαμε στη Λαύρα, καθίσαμε ένα βράδυ, ήταν των Βαΐων, και τη Μεγάλη Δευτέρα που ήταν και του Ευαγγελισμού με το παλιό, πήγαμε στο σπίτι των Δανιηλαίων. Εκεί βρήκα τους παλιούς πατέρες, Γέροντας ήταν ο παπά Δανιήλ, ο πνευματικός, επίσημος ψάλτης, από το Αδραμύτι της Μικράς Ασίας, μετά ο γέρο Στέφανος από τη Μαγνησία, ο πατήρ Γερόντιος, πρώτος ξάδελφος του παπά Δανιήλ, ο γέρο Δαμασκηνός, Βορειοηπειρώτης, άγιος άνθρωπος και καλός χτίστης, ο πατήρ Νήφων Κρητικός

και ο πατήρ Μόδεστος, ήταν κι ένας Γρηγόριος παλιότερα, πολύ καλό παιδί από την Τήνο, αλλά είχε τρύπα στην καρδιά και πέθανε νέος 24 ετών, εγώ πήρα το όνομά του.

(συνεχίζεται)